

om den — det er en Sag for sig —, men hvad der er gældende Lov paa dette Omraade, maa den til enhver Tid være Krigsminister selvfølgelig rette sig efter. Men netop fordi der paalægges visse Landsdele særlige Byrder ved dette Lovforslag, har jeg anset det for naturligt, at der blev stillet dem, der i Mobiliseringstilfælde skal afgive Heste og Vogne, i Udsigt at kunne faa en rimelig Betaling, naar de kunde enes med de Mænd, i hvis Lod det falder første Gang at forhandle med dem om dette Forhold. Kan de ikke det, bliver der nedsat en Kommission, som da bestemmer, hvorledes Prisen skal sættes. At overlade hele Vurderingen til de stedlige kommunale Myndigheder alene anser jeg for upraktisk. Det er saa sin Sag at lade de stedlige Myndigheder bedømme dels deres egne Heste, dels deres Naboers. Det er ikke sikkert, at de altid kan se saa uholdt paa Forholdet som Mænd, der staar uinteresserede i dette Forhold.

Jeg er selvfølgelig villig til at forhandle denne Sag med det Udvalg, der maatte faa den i sin Haand. Kun ønsker jeg endnu at sige, at selv om Sagen efter dette Forslag overgives i Krigsministeriets Haand, vil der blive gjort alt, hvad der kan gøres, for, at de Mænd, der udpeges af Krigsministeriet, kan komme i Forbindelse med og benytte de kommunale Myndigheder til Vejledning i dette Forhold og modtage Oplysninger af de Medlemmer af de kommunale Raad, der udpeges til at staa dem bi. At overlade fremtidig denne Sag til Indenrigsministeriets Forsorg anser jeg for upraktisk. Da Formaålet er at faa den hurtigst mulige Udskrivning af Heste og Vogne i Tilfælde af Mobilisering, er Sagen ikke lagt i de kommunale Raads Hænder, men overgivet til Krigsministeriets Ledelse. Men det er en Selvfølge, at der ved Lovens Iværksættelse vil blive taget alle rimelige Hensyn, og at den vil blive gennemført saa human som muligt. Det ærede Medlem fra Middelfart har ikke den Tillid til Krigsministeriet eller de af Hærens Officerer, som faar med denne Sag at bestille, som jeg kunde vente af en gammel Løjtnant. (*Slengerik*: Jeg kender dem!). Ja, desværre maa det ærede Medlem have stiftet daarligt Bekendtskab. Jeg haaber ikke, at det ærede Medlem ved sin Afbrydelse vil insinuere, at denne Lov fra Krigsministeriets og Militærmyndighedernes Side ikke vil blive udført loyalt og i Overensstemmelse med det, der er dens Hensigt. Jeg anbefaler Lovforslaget til velvillig Behandling.

K. M. Klausen: Jeg udtalte før, at denne Lovs Gennemførelse vilde blive besværlig og generende for Befolkningen, særlig for Heste- og Vognejere. Den højtærede Minister mente derimod, at den ikke vilde blive besværlig. Jeg synes dog, at en saadan Bestemmelse som den, at naar en Hest øjensynlig er ubrugelig for Hæren, skal vedkommende Ejer uopholdelig gøre Anmeldelse til de militære Myndigheder derom, er generende. Det er en Skønssag, hvorvidt en Hest kan anses for at være ubrugelig for Hæren eller ikke; den kan have været syg eller stærkt brugt, maaske den er blevet afmagret, men Ejeren mener maaske ikke derfor, at Hesten kan siges at være ubrugelig for Hæren, medens derimod de, der skal efterse Mandens Heste, maaske synes, at den er ubrugelig, og siger til ham: Der har du forset dig, du skulde uopholdelig have gjort Anmeldelse — og saa kan han blive dømt til en Bøde af fra 5 til 25 Kr. Og noget lignende som for Hestene gælder ogsaa for Vognenes Vedkommende. Jeg synes ogsaa, at det at skulle have Krigsministeriets Folk til at løbe rundt og snuse i Gaarde og Stalde for at efterse Vogne og Heste er meget generende.

For øvrigt sagde den højtærede Minister, at jeg egentlig var en Urostifter med Hensyn til disse Spørgsmaal vedrørende vort Militærvæsen. Nej, det er jeg ikke, jeg har kun søgt at holde det indenfor rimelige Grænser. Men den store Urostifter i denne Sag er den højtærede Krigsminister. Det var ham, som, efter at vi havde gennemført Forsvarslovene og troede, at nu var den Sag i Orden, kom med sit Forslag om at give en stor Bevilling til mere Musik i Hæren; det var ham, som foreslog de store Udgifter til Garnisonsflytningerne, og som for nylig forlangte en Bevilling paa over 100,000 Kr. for ekstraordinært hurtigt at kunne flytte Officerer og Underofficerer fra Jylland og Fyn over til Sjælland. Det er ham, der er Urostifteren, medens jeg synes, der i dette Øjeblik er Grund til at have Ro om denne Sag, den burde have Lov at hvile, fordi vi i dette Øjeblik har et andet stort Spørgsmaal, vi gerne skulde se at faa løst. Jeg tænker paa Forfatningssagen, hvor det danske Folk i dette Øjeblik staar mere enigt, end det har gjort i lang Tid. Men der er Folk, der gerne vil bringe Militærsagen frem baade i Tide og i Utide for at skabe Uro og Forstyrrelse og derved muligt forhindre den anden store Sags Gennemførelse.